

Publicerad 2012-11-09 00:32 av Peter Matsu

Publicerades 2011-11-01, reparerad av redaktionen sedan den tidigare versionen inte längre gick att läsa.

Rymdskulptörens klagan

Än en gång står jag vid alltinget
och knackar fram en ny existens -
som om verkligheten inte räcker till.

När jag väl hade fått loss lite tid för
att vårda min själ,
hade visst den jäveln flyttat.

Men jag antar att det finns andra naturlagar
som kan hjälpa mig att förångas
ut från min egen tomhet.

I frånvaron av aluminiumlysande gnistregn
skrapar jag av flagor
från ropande stjärnor,
de singlar obekymrat mot marken,
tjutande av illvilja,
ned mot nyuppblåsta universum.

Och som en tondöv orkester försedd med
feltryckta partitur,
dirigerar jag gasmolnen än hit och än dit,
i hopp om att gravitationen
ska göra resten.

(Lika fumligt vispar jag ihop kritiska massor
som pyser av självgodhet.)

Svarta hål är fruktansvärt oreflekterande -
men de kan alltid skylla på maniska cykler.
Vad jag ska hänvisa till det vete tusan,
tänker jag och slukar

ännu en rosaskimrande hästnebulosa.

Och ingenstans finns något tecken på en
kosmologisk konstant, som kan balansera
de vingliga positronernas dans över
händelsehorisontens flyktiga aha-upplevelser.

Men jo - det finns faktiskt en ljusning,
även om jag inte känner till dess namn.
De är runda, stora och varma och de lyser
som eldbollar i himlen. Någon säger sol.
Då säger jag: det går fan inte att äta solar.

Och nu kom visst själen tillbaka,
den muttrar och slamrar och lever om. Kanske
har den glömt något.

- Se här, ska jag kröka rummet elastiskt
eller vill du se en eter med olika täthet?,
säger jag och drar gummiduken över huvudet.

Själen tittar inte ens upp mot mig.
Nu drog den förresten igen.

Det blir nog delad vårdnad om kroppen. Jag lämnar
den som ett vrak efter min vecka, och en vecka
senare kommer den tillbaka i hyfsat skick.

Jag tar upp skrapan igen och fortsätter snida
på mitt universum. Planen var att göra det stort -
med galaxer och allt möjligt fint. Där kunde
tanken, kroppen och själen leva ihop.

I ett rött litet torp vid geometriernas slut,
med en järnspis - där skulle vi tillsammans grädda nya stjärnhopar.

Nu lutar jag mest åt att kollapsa ner
allt till en kvarksoppa.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Peter Matsa med Poeter.se id #14586 innehar upphovsrätten